

Dr n. med. Barbara Helena Domżał z d. Łuczak

(1929-2003)

W dniu 17.03.2003 roku zmarła dr med. Barbara Helena Domżał z domu Łuczak, okulistka Łódzkiej Akademii Medycznej, Centralnego Szpitala Klinicznego Wojskowej Akademii Medycznej w Warszawie i konsultant w Wojewódzkiej Poradni Specjalistycznej w Warszawie.

Urodzona w 1929 roku w rodzinie inteligentnej (ojciec adwokat), doznała cierpień związanych z II wojną światową. W czasie okupacji od 13. roku życia pracowała w fabryce Poznańskiego w Łodzi jako tkaczka. Jej ojciec, działacz konspiracyjny w AK, został uwięziony i wysłany do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu.

Po wojnie uczęszczała do gimnazjum i liceum, gdzie złożyła maturę. Po zdanym egzaminie w 1948 roku dostała się na studia lekarskie w Akademii Medycznej w Łodzi, które ukończyła w 1953 roku. Rozpoczęła pracę w Klinice Okulistycznej Łódzkiej Akademii Medycznej, kierowanej przez profesora Janusza Sobańskiego. Tu w 1966 roku uzyskała stopień naukowy doktora medycyny.

Zamężna od 1950 roku, przeniósła się z rodziną do Warszawy, ponieważ jej mąż, mjr doc. dr med. Teofan Domżał, został powołany w 1964 roku na stanowisko kierownika Kliniki Neurologicznej Wojskowej Akademii Medycznej w nowo powstałym II Centralnym Szpitalu Klinicznym przy ulicy Szaserów. Kierował kliniką przez ponad 30 lat, osiągając stopień pułkownika i tytuł profesora. Doktor Barbara Domżał pracowała w Klinice Chorób Oczu tego szpitala na stanowisku adiunkta, interesowała się neurooftalmologią. Była autorką 20 prac naukowych i przygotowywała się do habilitacji. Nie zrealizowała jednak zamierzeń i odeszła ze szpitala

do Wojewódzkiej Poradni Specjalistycznej na stanowisko konsultanta okulistycznego.

Po przejściu na emeryturę nadal pracowała, ceniona i lubiana przez kolegów lekarzy oraz pacjentów, niezwykle pedantyczna, pracowita, pogodna i skromna. Brała czynny udział w życiu Polskiego Towarzystwa Okulistycznego, uczestnicząc w jego Zjazdach. W 1990 roku zamieszkała w Wesołej koło Warszawy i tu gromadziła rodzinę na wspólnych niedzielnych obiadach. Oprócz pasji naukowych jej cechą była ciekawość życia i świata – lubiła podróżować i zwiedziła wiele krajów. Zawsze była pełna optymizmu i energii, nawet w ciężkiej chorobie nie skarżyła się na nic. Przyjmowała cierpienia z godnością, umierała w ciszy i spokojnie. Zmarła 17 marca 2003 roku w Wojskowym Instytucie Medycznym. Jej prochy spoczęły na cmentarzu kościelnym w Wesołej 25 marca 2003 roku.

Pozostawiła w żałobie rodzinę: męża, jedyną córkę – neurologa, zięcia – profesora chirurgii, dwóch wnuków, z których starszy jest informatykiem, a drugi kończy studia medyczne, siostrę – lekarza kardiologa w Łodzi. Zostawiła z niewymownym żalem nas, okulistki i okulistów, którzy ją znali, i którym pozostanie po Niej jedynie wspomnienie osobliwego ciepła i życzliwości, koleżeństwa i fachowości. Zostawiła w smutku swych pacjentów, którzy już do Niej nie zwrócą się w chwili potrzeby.

Cześć Jej Pamięci!

Andrzej Stankiewicz